

JSEM RÁD, ŽE PETR ZAPŘEL JEŽÍŠE.

*JÁ BYCH
UDĚLAL
TOTÉŽ...*

Zasáhl mě nedávno úryvek z evangelia, když Ježíše zradí jeho nejvěrnější učedník Petr: „Amen, pravím ti: Dnes v noci, dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ Petr mu však tvrdil: „I kdybych měl s tebou jít na smrt, nezapřu tě!“ (Mt 26,34n) Bohužel se tak nestalo...

*Zpracováno podle knihy: Thierry Bizot, Anonymní katolík,
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství, www.kna.cz*

NEZNÁM TOHO ČLOVĚKA

Petr mezitím seděl venku na dvoře. Tu k němu přistoupila jedna služka a tvrdila: „Tys byl také s tím Galilejcem Ježíšem.“ Ale on to přede všemi zapřel: „Nevím, co povídáš.“ (...) „Opravdu, i ty k nim patříš. Vždyť už tvé nářečí tě prozrazuje.“ Tu se začal zaklínat a zapřísahat: „Neznám toho člověka!“ Hned zakokrhal kohout a Petr si vzpomněl na slova, která Ježíš řekl. A vyšel ven a hořce se rozplakal (srov. Mt 26,69–75).

DÁVÁ MI ŠANCI

SNÁŠET MOU VLASTNÍ ZBABĚLOST

Jak dobře rozumím Petrovu zármutku, jak mi je blízký, když hořce pláče! Připadám si jako jeho bratr, jako přítel. Vidím ho, zstrašeného výhružným davem, jak se bojí, že ho zbijí, zlynčují, že ho možná i ukřižují spolu s mistrem. Tak zapírá, pochopitelně. Zachraňuje si kůži. Pud sebezáchovy je silnější než všechno ostatní. Touha jít dál ještě chvíli, ještě den, ještě týden, ještě rok... Udělal bych totéž, vím to. Byl bych také měl strach, vím to. Zapřel bych Krista, vím to. To je příběh o lidském strachu. Ten strach je tak lidský, až je hoden lásky. Jsem Petrovi vděčný, že Ježíše zapřel a hned třikrát. Dává mi tak šanci snášet mou vlastní zbabělost. A navzdory všemu si Petra zvolil Ježíš za následovníka. Nebo právě proto.